

Συγκινητικές ιστορίες

Γράφει ο Αντιστράτηγος Νικόλαος Πισόλης

Πήγα σήμερα το αυτοκίνητό μου για το προβλεπόμενο service. Μιλώντας με τον Διευθυντή του Συνεργείου, διαπιστώσαμε ότι υπηρετούσαμε σε γειτονικές Μονάδες Μηχανικού, αυτός ως Στρατιώτης ειδικότητας οδηγού και εγώ ως Υπολοχαγός.

Μου διηγήθηκε δυο περιστατικά, δυο ιδιαίτερα συγκινητικές ιστορίες.

Στην πρώτη ιστορία, κατά τη διάρκεια αποκαθήλωσης παλιάς γέφυρας Μπέλευ, θυμάται πως τον βούτηξε από τον γιακά και τον σήκωσε στον αέρα, ο λεπτοκαμωμένος Λοχαγός του, προκειμένου να αποφύγει τον τραυματισμό από πείρο που «εκτοξεύθηκε» ξαφνικά λόγω της πίεσης που ασκήθηκε στην παλιά κατασκευή.

Στην δεύτερη ιστορία, την οποία θεωρώ και πιο συγκινητική, ο ίδιος ως οδηγός Στάγιερ, μετέφερε τους εξοδούχους στην μεγάλη κοντινή πόλη. Επειδή όμως, φτωχόπαιδο ο ίδιος, δεν είχε χρήματα, παρέμενε με τη στολή στη Λέσχη Αξιωματικών σε όλη τη διάρκεια της εξόδου.

Ο Διοικητής της Μονάδας του τον βρήκε στη Λέσχη και τον ρώτησε γιατί δεν κάνει χρήση της εξόδου. Εκείνος απάντησε ότι «χάζευε στην τηλεόραση». Ο έμπειρος Διοικητής κατάλαβε και του είπε: «Σε 15 λεπτά να ετοιμαστείς, θα έλθω να με πας σε κάποια δουλειά της Υπηρεσίας».

Ο Διοικητής επανήλθε και πού φαντάζεστε ότι πήγε τον στρατιώτη; Τον πήγε σπίτι του, έφαγε μια «υπέροχη μακαρονάδα» με την σύζυγο και τη μικρή κόρη του Διοικητή και στη συνέχεια έφυγε για την πόλη, αφού ο Διοικητής διακριτικά τον χαρτζιλίκωσε. Κάτι που επανέλαβε κι άλλες φορές στο μέλλον.

Περιέγραφε και δάκρυζε αυτός, δάκρυζα κι εγώ. Πόσες τέτοιες ιστορίες θα μπορούσα να περιγράψω!

Αυτό το φτωχόπαιδο, αυτός ο υπερήφανος στρατιώτης, σήμερα είναι Διευθυντής Συνεργείου μεγάλης εταιρείας αυτοκινήτων και θυμάται μετά από 40 περίπου χρόνια, τον Λοχαγό που τον προφύλαξε από τραυματισμό, αλλά και ακόμα περισσότερο τον Διοικητή του, που τον φίλεψε στο σπίτι του «εκείνη την υπέροχη μακαρονάδα» και τον χαρτζιλίκωσε, χωρίς να τον προσβάλει.

Έχει και αυτή την πλευρά ο Στρατός αγαπητές φίλες και αγαπητοί φίλοι. Ένα ζωντανό σχολείο αξιών, ανθρωπιάς, σχέσεων. Ένας τόπος που συνδέει το προσωπικό, ανεξάρτητα από τους βαθμούς. Ένας χώρος που εκπαιδεύει τους νέους μας σε ηθικές αξίες, με τρόπο καλύτερο πολλές φορές και από αυτήν την Οικογένεια ή την Εκκλησία. Ένας χώρος που έχει λειτουργούς που αγαπάνε αυτό που κάνουν και σέβονται το προσωπικό που έχουν την τιμή να διοικούν.

Θέλω να επισημάνω εδώ ότι όλοι όσοι υπηρετήσαμε ως Στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων, θεωρούμε τιμή να διοικήσουμε και να εκπαιδεύσουμε τους νέους της Πατρίδας μας.

Όλοι όσοι είχαμε την τύχη να συνυπηρετήσουμε με αυτούς τους νέους, έχουμε ωφεληθεί από αυτούς και ταυτόχρονα προσπαθήσαμε από την πλευρά μας να τους φανούμε χρήσιμοι.

Μην «πυροβολείτε» λοιπόν τον Στρατό. Μην βλέπετε τη θητεία μόνο ως αγγαρεία. Ακόμη και αν δεν σας δώσει τα πτυχία «που ευαγγελίζεται» ο νέος Υπουργός, θα σας δώσει θύμισες, όχι για τώρα, αλλά για μετά από 40 χρόνια. Τότε, που ώριμοι, «φαλακροί» ή «ασπρομάλληδες», οικογενειάρχες πια, θα τις ανασύρετε και με κάθε ευκαιρία θα τις διηγείστε με συγκίνηση και νοσταλγία.

Ας είναι καλά ο νέος μου φίλος, ο διευθυντής του συνεργείου. Με συγκίνησε τόσο με τις αναμνήσεις που ξύπνησε, που δεν μπόρεσα να «σταθώ» στον εκνευρισμό μου για την βλάβη της μπαταρίας του αυτοκινήτου μου!!!